

* ПРИКАЗКА

Рой до рой звездици сини трепкатъ плахо на небето.
Свить въ колата, ази дремя. Тъмно, глухо е полето;

Само татъкъ надалеко се виднее низка стряха,
А надъ нея сякашъ някой тъмнъ духъ съ ръце си маха.

И зове безмълвно. Мълкомъ изъ душа ми се възвѣматъ,
На зовътъ му, спомените що отдавна тамо дрематъ.

— Низка стаичка. Седиме само ние двама съ нея
Край прозореца. На двора ясний месечко се смее...

Сладъкъ шепотъ недошепнатъ, мили думи недочути...
«Гретхенъ!» «Мило?... Майка иде!» сепнато отъ моите скути

Пръпна тя и озова се при клавира тамъ насрещо,
Бързо нотите размести, каточели дири нещо,

А къмъ мене погледъ мята и съ усмивка дяволита:
«Искашъ Песните безъ думи? Тяхъ ли — или?» ме запита,

Като тури пръстъ на устни — да се сещамъ и да тая! —
И звънливий смяхъ детински екна въ мъничката стая.

Пооткрехна се вратата излекомъ и се разтвори, —
Майка ъ пристъпи тихо и засмяна проговори,

На масата рейнско вино като сложи отъ подноса:
«Пакъ ли песни ще запявашъ, моя птичко свилокоса?»

Я елате да напиемъ ний за нашта обща радостъ —
Охолностъ на мойта старостъ, щастие на вашта младостъ!

Че пакъ пейте. Днесъ е пролетъ; пролетътъ е зарадъ песни.
Вънъ е тѣй омайно! Дивно и звездиците небесни

Трепкатъ, — сякашъ въ блянъ ^{на} ~~си~~ шепватъ ^{на} ~~свои~~ зелената дъбрава
Приказка за друга пролетъ — и що е било тогава!»

Тя унесено замлѣкна. Като въ смътна изненада,
Ний спогледахме се: вее въ думите ъ нещо младо —